

Tot això, i l'espai entre aquests i la casa, lloc on per altre temps passava l'únic camí d'arribada a les cases provenint de la Riera, era terreny dels Donat, on hi tenien l'hort. Per anar a Can Rei calia seguir-lo, passar per darrera, a la cara nord, donar la volta fins a migjorn, terrenys de Rei o Cintet. Allà és encara l'era vella.

I, un tros més avall, l'altre hort vell dels Donat, on ara hi ha l'hivernacle, i on sols podia anar-s'hi a peu, no amb carro.

La passada dècada, en Pere va comprar tots aquests terrenys als successors del Cintet, terrenys que l'encerclaven per ponent i tramontana, permetent un conjunt més correcte i semblant al que fou centúries enrera.

Ara, els hivernacles i els plàstics donen un nou aspecte a aquells horts que els Rei vengueren fa gairebé dos cents anys. Un altre paisatge, no diré millor. Mentre el cultiu intensiu i raonat cerca la rendabilitat de la terra, no pots deixar de pensar en aquells carros i aquells matxos que atravessaven la Riera enmig dels canyars, de manera a voltes ben difícil, gemecs, suors i crits. El lloc de pas és encara notori, que no fa tants anys d'aquella vida de senzilla rusticitat i que recordem els que som a la davallada. Sense «teles», ni cotxes, ni jubilatats ni viatges, ni tan esplai ni tanta ciència, però dins la simplicitat, la justesa i els sofriments, també tenia els seus grans valors i joies, que es van endinsant en un passat més negre que blanc, però no pas negre del tot.

Josep Claret

L'horta prop de la masia.